

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Ḥamishah shiṭot

Nachmanides, Moses

Zultsbakh, 1762

VD18 15256944

לודג ןהכ קרפ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-10835

הירוש' סנהדרין להר"ן ז"ל פרק דיני ממונות ז

ואיבא ר"ע גמיר ר"ח מיקל טבי בזמן שהמיתו שאינן נרביין לדון בדיונים
אלא כל הקור להורגן וכה ואפ"ס טעם ידעו טעם בני תרבות ס"ל לה"ח
שאינן מועדין ורבנן ס"ל דאין להם תרבות שלא יהא מועדין אבל יש להם
בעלים ומיתתן ככ"ג ויש מן המפורשים שמתלמידי הגרסא מכה קוש"ו וז'
ואין לורך :

דף ע"א ה"ג • מהו דתימא הואיל וכמב כל הדבר הגדול כל
דכרוי של גדול קת"ל ולא גרסינן ואית' ה"ג
מאס דלקמן כפ' בהן גדול גרסינן ל' בגוה אחרינא לגביה גופו אבל
לגבי ממונו פשיט"ל כ"ע דלא אמרינן כל דכרוי של גדול : מאי קראה
ואחרי אחיתופל עיקר הגרסא כך היא ואחרי אחיתופל יהודיע בן בנימו
ואחיתר ושר הנבא למלך יואב אחיתופל זה יועץ יהודיע בן בנימו זה
סנהדרין אחיתר אלן אורים ותומים וכן הוא אומר וכתיבו בן יהודיע
הכרתי ועל הפלתי ולמה נקרא שמו הכרתי שכורתי דכריהו וכו' ואח"כ
שר נבא למלך יואב • וכך פירוש שמהלך לומדי הסדר מן הפסוק של
ואחרי אחיתופל שהוא מסדר הכל ופירוש על יהודיע בן בנימו שהוא
סנהדרין כמו שהוא מפורש בפרק גמרא הדין ואחריהו ה' ממלא מקום
אבותיו ופירשו על אביתר אלן אורים ותומים וכו' מפורש בכתובים
שהוא מזכירו על מפתח האר"ת וקודם שהסלימו ואח"כ ושר נבא למלך
יואב הביאו מקרא אחר שהוא מסייע ע"ן סנהדרין קודמין לאר"ת והוא
שנאמר וכתיבו בן יהודיע על הכרתי ועל הפלתי והן אר"ת כמו שמפרש
ההולך על שכורתי דכריהו ושמופליגים בתעשייה ומשמע ממה שאמר
הכתוב על הכרתי ועל הפלתי שהיו קודם להן וכן מנאנו במקום אחר
וכתיבו בן יהודיע והכרתי והפלתי זו היא שיטת רש"י הנכונה והמוסכמת
שאביתר המוזכר בפסוק ראשון הוא על כונת האר"ת • ומה שאמרו
בתוספות שהכרתי והפלתי הם סנהדרין • אינו נכון :

דף ע"א כתב • שבעים ושנים פתקין וז' ת"ל לכתוב אלן
י"ב פתקין ל"ב כשטים ביר"ד וכתוב טסה
טסה כשטים וכתוב ה"ה' ויש לומר דנרא' לי שהסנהדרות עמנו יטלו
פתקיהן ואם היה השכטים עמנו בוררין לעמנו היתה מתלווק ביניהן •
לפיכך ביררן משה רע"ה הראוין לשכטיה : בערי בשפוס פירש
רש"י ז"ל להמית מכשפים הבוטחים בכשפיהם להגלל מיד ב"ד וכו'
והרמב"ם ז"ל פי' בפ"ה מהלכ' סנהדרין כדי שידעו לדון אותם ושיכירו
מה הוא כי יצאק ומה שהוא ארבו כי יצאק וידעו ע"כ • וכך נכון : בר עיר
שאינו בה שנים לדבר ואחד לשמוע ארן מוסיבין בה סנהדרין • פירש"י ז"ל
שנים לדבר כשבעים לשון וא' שאינו יודע לדבר הלשונות אלן שמביין כל
מה שהן אומרים כדי שאלו הנ' יוכלין לקבל עדות העדים שיעידו בארז
לשון מן הלשונות ולפי פירוש משמע דב"ד של שלש יוכלין לקבל עדותם
דיני נפשות • ואינו במשמע דודאי כל הכ"ד הנריבין בגמרא דין נריבין
הם בקבלת עדות הלכך משמע דכל הכ"ד נריבין שידעו לדב' בעי' ואלא
ושכולן וקבלו העדות מדיני נפשות וכן דעת הרמב"ם ז"ל בפ' שני מהג'
סנהדרין • לפיכך פירשו שיהיו בעיר חזן מן הסנהדרין באופן ג' שורות
שני חמשים גדולים הראוים ללמוד ולהורות בכל התורה כולה ואחד יודע
לשמוע ויודע לשאל ולהשיב • וזו הוא שאמרו שהיה ביבנה ארבע שורות
לא היו מהלל סנהדרין בימיו ר"ן בן זכאי שהלך ליבנה אלן כולן היו
תלמידיו והם ידעו לדבר לפניו ולשמוע מה שהוא אומר וכן פי' הרמב"ם
ז"ל בפרק ח' מהלכות הגזר :

דף ע"ב משיחתן • מקדשתן פי' שהיו קדושים קדושת הגושב
לא היו להם פדיון הא' הם הקדוים כלי אחר
בפיו אפ"ס קדש מ"מ יכול לפדותו : ומניין שמתעבדים שופטים
לכל שבט ושטר פי' אפילו הי' שני שבטים בעיר אחת ומניין שמתעבדין
שופטים לעיר אחת אפילו בשבט אחד בשתי עיירות שחיבין להעמיד להן
סנהדרין קטנה : אחר טמונה על בולן פי' רש"י ז"ל סנהדרין
גדולה היוסבת בלשכת הגזית ונראה דה"ק סנהדרין גדולה ממונה כל
הסנהדרות על כל העיירות ועל השבטים שנאמר תתן דמשמע דלכ"ד
של ע"ה קא מוזיר ונרא' לי דר"ר ז"ל לא פליגו את"ק לפירוש רש"י ז"ל
ויש מפרשים אחר תמונ' על בולן היונו מופלא שב"ד שהוא חשוב שבולן
והוא הנשיא ולא הי' ממנין השבטים לר"ן ורבנן דאמרי לקמן ע"ה ומשה
עמיה לא ס"ל אחד ממונה על בולן ולא מחזור לי הפירושים דא"כ רבנן
ור"י לא פליגו אלן אס המופלא הוא ממנין ע"ה או לא אבל כולן ס"ל דהיו
ע"ה עם המופלא והא' לא משמע הכא בתעניתין לפיכך נראה לי דהכא

דף י"ח ע"א נמצאו • דיני ישראל שבעת רבוא וכו' אין חשבון
זה עולה ופה שהרי לאחר שסקלת מהם
שרי אלפים שזן' מאות ושרי מאות שהם שש אלף ושרי חמשים י"ב אלף
ושרי עשרות הם סמ"ך אלף בכרי להו טובא • והעירוב הנכון בזה ששרי
עשרות אחד ממונה על ט' והכי מוכח בתעניתין ר' נחמי' אומר ר"ל
כנגד שרי העשרות והסנהדרין קטנה עומה בכלל החשבון וכדמונה להן
בגמ' בפר' אי נמי י"ב מאה ועשרים ששרי אלפים ושרי מאות ושרי
חמשים אינן מהלל המנין של ששים רבוא אלן וקיימם היו מששים שנה
ומעלה שלא היו מהלל כדלית' בפרק י' שחולין :

דף ע"ב משיחתן • מקדשתן פי' שהיו קדושים קדושת הגושב
לא היו להם פדיון הא' הם הקדוים כלי אחר
בפיו אפ"ס קדש מ"מ יכול לפדותו : ומניין שמתעבדים שופטים
לכל שבט ושטר פי' אפילו הי' שני שבטים בעיר אחת ומניין שמתעבדין
שופטים לעיר אחת אפילו בשבט אחד בשתי עיירות שחיבין להעמיד להן
סנהדרין קטנה : אחר טמונה על בולן פי' רש"י ז"ל סנהדרין
גדולה היוסבת בלשכת הגזית ונראה דה"ק סנהדרין גדולה ממונה כל
הסנהדרות על כל העיירות ועל השבטים שנאמר תתן דמשמע דלכ"ד
של ע"ה קא מוזיר ונרא' לי דר"ר ז"ל לא פליגו את"ק לפירוש רש"י ז"ל
ויש מפרשים אחר תמונ' על בולן היונו מופלא שב"ד שהוא חשוב שבולן
והוא הנשיא ולא הי' ממנין השבטים לר"ן ורבנן דאמרי לקמן ע"ה ומשה
עמיה לא ס"ל אחד ממונה על בולן ולא מחזור לי הפירושים דא"כ רבנן
ור"י לא פליגו אלן אס המופלא הוא ממנין ע"ה או לא אבל כולן ס"ל דהיו
ע"ה עם המופלא והא' לא משמע הכא בתעניתין לפיכך נראה לי דהכא

סריק פרק דיני ממונות

פרק כהן גדול

דאי לאו דדייטנין ליה איסור הכי דיון ארבעה ה"ה דמשום מעלתו לא
דייטנין ליה וכיון דלא דייטנין לי' איסור לא מני' דאין משו התקשו וקושו •
לפיכך נראה לומר שתיקרא הקושיא שהקס' דןפשיט הוא סמוכה על הכתוב
שמתם כל הדיני' א' הכהני' כדכתי' וא' הכהני' אשר יהיו בימי' ההם וגו' ואף
על הסבר כן סמוכה שדבר פשוט הוא זה ולא הולך התנא ללמד על ענין
זה כי ידוע הוא מן הכתוב ואין בדבר חידוש והסדר ליה דין אותנו
אינטרפא ליה ללמוד שאע"פ שהוא גדול בישראל דנין אותנו והדר אקסי' לי'
הא נמי פשיטא דכיון דידעינן מן קרא ותן סברא דדן פשיט' דדינין אותנו
לדין לן מי שהוא דן שלא יהיו דנין אותנו כדל' וכו' • וכ"כ מתניין
אינטרפא לן לאשמועינן הא דר"ל וטעמא קאמר דהו"ה דן לפי שדין
אותנו ליתא דר"ל ודאי קרא קאמר ופשוט הוא לכל אדם • ואע"ג דר"ל
זכה לומר בשמו מ"מ מלתא ברירא היא • ויש מתרבים עוד דאי מתני'
בעיא לאשמועינן הא דר"ל ס"ל למתני' למתנא בפירוש דהמקטא אחריס'
יש לו לקטש את עצמו וממילא ידעינן דכסן כיון דדן דנין אותנו :

מתניתין • דן ודנין אותו • אידי דתנא בפירקא קמא שאין
דנין כ"ג אלן כב"ד של שבטים ואחוקסיים כהאי
פרקא כל מילי דכהן ואנב דתני כהן תני מלך וכל מילי דמלך וכתר הכי
הדר לתילתא קתיית' דיני ממונות זה בורר לו וכו' • דן ודנין אותו בגמ'
איכא תרי לישנא • לפוס לישנא קמא משמע דכדיני נפשות מיירי וקאמ'
פשיטא להוין מסנהדרין גדולה להיות דיון עמהם והם ידעוהו אס יתחייב
נפשות והא' לא הוה לריבא למיתני דפשיטא היא לא אידי דכעי למיתנא
מלך דן לא ואל' דנין אותנו תנא כמי גבי כהן דן ודנין אותו • ולפוס לישנא
אחרינא מיירי דיני ממונות וקאמ' דדן ודנין אותו אפי' בג' • והא' מילת'
פשיטא דממונו של כהן בשלשה כדאיתא בפ"ק גבי שורו של כהן גדול
ועכא ליבא מאן דטעי' דלגבי ממונו של כהן דכרוי של גדול אלן דעיקר
חדושא דמתני' כסוגג גולה ושאר עבר על עשה ול"ת שלוקה בשלש' והוי'
כדדיוט כלל דכרוי • ואע"ג דמלקות הוי בגופו אשמועינן בגמ' דהוי
בשלשה ועל זה הקשו בגמ' ואיתא ה"כ כלומר שמלקות של כהן ילקרי
דכרוי של גדול ומתדר ליה מי כתיב דכרוי גדול הדבר הגדול כתיב :
גמרא דן פשיט' לכאורה משמע דמקשה לי' מסברא ואמר פשיט'
למה לא יהי' דן כהן גדול אס הוא חכם הוא כשא' הסנהדרין
ומתדר ליה דנין אותנו אינטרפך כלומר דס"ר דמשום מעלתו לא יהיה
דנין אותנו כדאמרינן גבי מלך • והדר מקשה ליה הא כמי פשיטא וכו' •
וכאי' פירושא לא כהדר דכיון דאינטרפא ליה לאשמועינן שדינין אותנו אף
ע"פ שמעלתו גדולה משה' תני דן והיבי דדר אקסי' ליה הא נמי פשיטא

חרושי סנהדרין להר"ן ז"ל פרק כהן גדול

ובתב ה"ר דוד ז"ל סבן עיקר שכן ולינו כרבעים שנים י"ח נשים כדונו
 והיו לו ס' פלגשים כדכתיב בדברי הימים :
אדר אליעזר כל המגדל אשתו ראשונה כך היא הגרסא
 בעיקר הכסחאות והיא מילתא באחסי נפשא .
 אבל ה"ר דוד ז"ל גורס דאמר ר"ה ויהיב טעמא למה לא התירו לגרש
 דאמר ר"ה כל המגדל אשתו ראשונה . ואש"ג דהרבה נשים היו לו ולא
 היו ראשונות לו אפשר לפרש ראשונה כנישואיה כלומר שהיא היה ראשון
 בנישואיה שלא נשאת לשום אדם ואש"ג דהו ליה אביעיל וכתב שבע . שלא
 היו ראשונות לו סבבך נישאו לגרש קודם דוד והיה יוכל לגרשן . ליתא
 פהו היו הן המוכיחות ולא עלה על דעת שגרם אותן דוד . א"כ ז"ל
 דמלאכתן נר' אלעזר בלשמו ראשונה דמזבח מוריד עליו דמטות גלמוד
 איסור ככל הגירוסין אש"ג שמינה אשתו ראשונה : א"כ . במקשין
 מחנו ממון ואין לו . פירש שגד ואין משלם גדרו וכדאמרינן בפ"ק
 ד"ה (דף י') דענן גדרים אשתו של אדם מתה ודוקא כשגומר בדעתו
 שלא ליתן הא חלו גמר ליתן אלא שהוא עני או שעבר על כל מאחר אין
 אשתו מתה כדאיתא תם כהדיו : פ"ו וים קודם יצירת הולד .
 וא"כ ובה אמרינן כפ' הרוחה (דף ס') דקודם יצירת הולד יכול אדם
 שיחלל שיה' זכר ואחיי כשהורישו שמיסם בבת אחת . א"כ איכא
 ותהי' לפלוני לאשה קודם יצירתה . וי"ל דהא דהכא מיירי שהורישו זה
 אחר זה וכשהיא מורשת תחלה וילדת זכר וכת קול יוצאת וכשהוא מוריש
 תחלה וילדות נקבה וכת קול מחרות נקבה וההיא דהתם שיכול להפסול
 שיחלל הולד לזכר מיירי כשהורישו שמיסם בבת אחת . א"כ איכא
 למימר דלעולם יכול להפסול ושישנה תקנה לזכר על גר התפלה אפילו
 הורישו זה אחר זה אלא שבת קול מחרות שידע האמת . איזה משני הלקי
 האפשר יכול והידיעה ההיא לא תכריח האפשר . כך מירבו בתוספות
 אש"ג שלא חזרו כזה הלשון :
ע"ב ויליק פרע פרע מניר . כך ללו ג"ש היא דקרא דיחוקא
 דברי קבלה ואין עושין ג"ש לא כששני המקראות
 הן של תורה אלא דגויי מילתא בעלמא היא שפירש פרע האחרון לענין
 בהניס כדרך פרע האחרון בניור . ומ"ה קא מקשה ר' פפא לאחי איתא
 דלא לירבו כלל ואם הילפומה היתה ג"ש גמורה לא הי' מקום לקושיו או
 ככל ג"ש גמרינן : אי הכי האידנא נמי . האי ח"ה לא אשפרש
 בדרך אי אמת בשלמא דאפילו פירכה דר"ע ליתא אכתי איכא להקשוני
 אי הכי האידנא נמי לחייבו כהני לספר משלשים לשלשים . ואפשר לפרש
 דמטיקרא הוה סבירין דהא דכתיב הדיוס המתפר משלשים לשלשים יום
 אינו מחמת מנה של תורה אלא דרך כבוד בעלמא כענין מלך וכו' ומ"ה
 קא מקשה א"כ דלאו משום מלוא דאורייתא לא משום הדור וכבוד היינו
 דאיכא למימר דבזמן ביאה חייבין לספר האידנא דלאו זמן ביאה שרי
 אלא דמנה דאורייתא היא האידנא נמי לחייבו : טבלר דרבנן
 ארסו . לא הוה להקשוני וכלל דהא רישא דברייתא בהדיא תניא אסור
 שמייר משמרתו ובית אב שלו אסור לשתת יין כל אותו יום וכו' כדאיתא
 בתם' תענית (דף י') לא דאורחא דתלמוד בכמה דוכתי דמקשה מדיוקא
 דרישא אש"ג דמתפרש כסיפא וכדאיתא בשבת פ' במה מדליקין ופ' בירה
 ובפ' אלו מליאות . וי"ל דעיקר ההוכחה היא מדברי ר' דמיתיה ולפיכך
 דרבנן דאסרו אפילו בזמן הזה אסרי דלא מדברי חכמים עמון אפשר שלא
 אסרו אלא בזמן הבית אבל הסתא רבנ מגלג לן דרבנן דאסרו אפילו שלא
 בזמן בית המקדש אסרי דהא ר' לאחר חורבן איירי דאמר כהן אסור
 לשמו יין לעולם לפי שהן משמרות חלוקות שמתערבו מלד הגלות ותקנתו
 קלקלתו . וכן בראה . אש"ג דאשכחן שמדקדק ברישא מאי דמפורש
 בסיפא . וא"ת אחיי קא מקשה מכלל דרבנן אסרי ליתא ליה אש"ג
 דרבנן אסרי אבל אכן סמכינן כר' בדאמרינן בשתיית היין דשמו כהני
 האידנא יין כרבי . וי"ל שאין הדבר ברור כל כך שיהי' הלכה כר' בשתי'
 יין אלא מתוך הדק עושין כר' וסומכין שיהיה הלכה כמותו אף מחביריו
 אש"ג שאין סדנך ברור אבל כפריעת ראש למה : פה שמויי יין
 במיתה אף פרוש ראש במיתה . וא"ת ול"ל למילף פרוש ראש במיתה
 מדברי קבלה קא מקרא מלא כתוב ויאתר משה אל אהרן כו' ראשיכם אל
 תפרשו וכו' ולא תמותו הא אם יפרשו ימותו . איכא למימר דההיא לוחא
 אינה לדורות ולא היתה אלא הוראת שעה לבני אהרן שלא יהיו עורעין
 וקורמין על המת בשביל שהיו מתכבים הבית בימי המלוואים והגואה
 שהיא היתה בין שבעת עבודת בין שלא בשעת העבודה אבל לדורות ודאי
 אין שם איסור מדאזכר רחמנ' כ"ג דכתיב והכהן הגדול מחסיו את ראשו
 גנ' מכלל דאידוע שרי . ותחי דילפינן פרוש ראש במיתה מדברי קבלה

אילו לא על שעת עבודה בלבד . ומ"ה לא מנו בכלל חלו שמוית' קרושי
 בגדים : דקרא דיחוקאל לא מיירי חלו שמויי יין ופרושי ראש ואילו מקרא
 אלא בני אהרן ראשיכם וכו' הוה ולפיכך שיהי' אף לקרושי בגדים אלא
 ש"ח כדכתיבנא . וא"ת והא כפ"ב דביתים (דף י"ח ע"ב) אמרו כהן שעבד
 עבודה כבגדים מקורעין עבודתו פסולה . וי"ל דקרושי בגדים דאמרי'
 היינו אש קרע בגדיו על המת וכזה לא אסר רחמנא אלא להוראת שעה
 וההיא דכהן שעבד כבגדים מקורעין דעבודתו פסולה היינו טעמ' משום
 דהוה ככהן שעבד מחוסר בגדים שעבודתו פסולה ואית ביה נמי מיתה .
 ולפ"ו תחי דאמרינן כפ' וזו מגלחין אבל שלא פירש חייב מיתה מדקאמר
 רחמנא לבני אהרן ראשיכם ובגדיכם לא תפרומו ולא תמותו אינא הוה
 דלא הא אחריתי חייבין משמע דקרושי דאורייתא . או אפשר שהכל
 סתך מדכריהם שאין במשמע שיהי' לאחר מלוא חלו ראש וכן הסכים
 הרמב"ן ז"ל בספר מורת האדם . אבל מה שכתב הרמב"ן ז"ל שם
 שקרושי בגדים במיתה פשע עבודה מן קרא דראשיכם כו' ובגדיכם כו'
 אינו מחזור מן הטעם שכתבנו דחי הכי חזוי אחר' . במתא דביתים שם
 דפרושי ראש חמורת משה לא למדני חלו מיחוקאל כן בווי הא מקרא מלא
 הוה לפי דברי הרב ז"ל . ואש"ג שסרב היה מתוך ואומר דעיקר קרא
 לתלמודא לא לחייב בני אהרן אש ישתמו פרושי ראש וקרושי בגדים וכן
 הדין בכל הכהנים ההדיוטות אלא משני שהפסוק נאמר לשעה הוגרבו
 ללמוד מדברי קבלה שלא תאמר שזין משה זו לדורות . וכוון שלמדנו על
 פרושי ראש למדנו ג"כ על קרושי בגדים שאף הן במיתה ככל הכהנים
 ההדיוטות וזהו דעת הרמב"ם ז"ל בספר המלכות . אלא שח"מ אין זה
 מחור דח"כ היו רחוי שימתו בכריית קרושי בגדים פס איתן שהן במיתה'
 ושוד דפסטה דקרא לא מיירי על שעת עבודה אלא על מת כדון כ"ג סה'
 על מת כדכתיב את ראשו לא יפרע וכו' . ושוד דח"כ למה אמרו כאן
 על פרושי ראש דלא תחלי עבודה הרי כיון דאית לן בקרושי בגדים שהן
 מחללין עבודה מקרא דובגדיכם לא תפרומו הרי הוקשו פרושי ראש
 לקרושי בגדי' וה"כ הוה וליפין מקרא דיחוקא אי לא משום דדחינן מקמי
 דתיבי יחוקאל מאן אמרם כי גמירי הלכתא למיתה לחלו עבודה לא
 גמירי הא איתר לן היקשא מקרא דכתוב באורייתא ע"כ אית לן למיעבד
 היקשא לגמירי . ושוד קשה לפי שיטתו חזוי דאמרינן בנב' עד דלא
 איתא יחוקאל מאן אמרם והלא הכתוב מפורש הוה כותרה ראשיכם וכו'
 על שעת עבודה אלא שאתה חושש שמה מלואו לא נאמרה אלא לשעתא
 ומדברי יחוקאל איתא לומר שהיה לדורות וכנה"ג לא הוה להו לגמירא
 למימר עד דלא איתא יחוקאל מאן אמרה דאדרבה מן הסתם יש לנו לומר
 ככל מנהג הכתובים בתורה שהיא לדורות . ואף הרמב"ן ז"ל חזר בו
 והקשה בו מקת קאית חלו להרמב"ם ז"ל בספר המלכות שחיבר הרמב"ן
 ז"ל להקשות על דברי הרמב"ם ז"ל ומכסים עס הפסח הוה שהסבכונו :

ה"ג רש"י ז"ל אף פרושי ראש מחלי עבודה קשיא . ותחי דח"כ
 רבינא לרב אשי עד דלא איתא יחוקאל וכו' הוה מלה אחרת
 שאינה מענין הקושיו הראשונה כלל . אבל אין הגרסא זאת בספרים
 שלנו . אבל יש בסוף הסוגיא ובי גמירי הלכה למיתה לחלו עבודה
 לא גמירי . וכך בראשית' סוגיא זו דרב אש' הוה עומד על שמועתו
 שאמר דפרושי ראש לא מחלי עבודה ולא גזרו כהו רבנן והקשו עליו
 מדברייתא דאילו שמייתה ללמוד משם שאף פרושי ראש מחללי עבודה
 ורבינא ח"כ לר"א כמשייע על דבריו הוה עד דלא איתא יחוקאל כמתיה
 על הדברים עמון לומר שער שנשיב מהן כדע מה עיקר יש כהן כלומר
 שאין ביד הנביאים לחדש טום מלוא ופרשי לו דגמירא גמירי ליה ואיתא
 יחוקאל ואשמכה אקרא . ומעתה נתגלה להם מירון לעיקר הקושיו
 שהקשו ממה שהיו מדויקין מינה מה שמויי יין מחלי עבוד' אף פרושי ראש
 מחלי עבודה דכיון דאינטרטינן למימר ע"כ דהלכתא גמירי ליה ה"ג אית
 לן למימר דבי גמירי הלכתא למיתה לחלו עבודה לא גמירי . ואפשר
 שעיקר שאלתו של רבינא לכך היה משכוין שידע שישיב לו רב אשי כן
 דלאחלו עבודה לא גמירי . וכן נכון :

תספורת של כהן גדול גרסי' שהסבין גרדול הוא דוקא במלוא
 הוה דאש"ג דקרא כתיב כסום יכסמו את ראשיה'
 דמשמע על כל הכהנים ליתא דהא אשכחין נמי זמנה וגרסיה לא יקחו
 להם לנשים כ"א בתולות שהוה ודאי על הכ"ג דוקא . ואילו היתה מנהג
 זו על כל הכהנים היתה אומנות זה מתפשטת לכל להיות מנהג זה הכרח
 לכל הכהנים אלא ודאי משמע דדוקא לג"ג ומפני שזו אינו מלוי פור כן
 חלשע את משתיו . וכן הסכימו בתוספות ז"ל . אש"ג שרש"י ז"ל
 פ' שאף הכהנים ההדיוטות בכלל מוסו זו משום דקרא אחר גלשון רביש
 כסום יכסמו את ראשיהם :

סליק פרק כהן גדול

פתיחין